

Muu osapuoli: National Lottery Commission

Vaatimukset

Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

— velvoittaa National Lottery Commissionin (kantaja unionin yleisessä tuomioistuimessa) korvaamaan viraston oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Virasto esittää kolme valitusperustetta, jotka ovat seuraavat: (i) tavaramerkkiasetuksen ⁽¹⁾ 76 artiklan 1 kohdan rikkominen, (ii) viraston oikeuden tulla kuulluksi loukkaaminen ja (iii) tosiseikkojen ilmeinen ristiriitaisuus ja vääristäminen, mikä vaikutti valituksenalaiseen tuomioon.

Ensimmäinen valitusperuste on jaettu kahteen osaan. Valittaja väittää yhtäältä, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 1 kohtaa, sellaisena kuin unionin tuomioistuin on sitä tulkinut tavaramerkkiasetuksen 53 artiklan 2 kohdan ja täytäntöönpanoasetuksen ⁽²⁾ 37 säännön yhteydessä asiassa Elio Fioruggi antamassaan tuomiossa, siltä osin kuin se vetosi kansallisen lainsäädännön säännöksiin eli Italian siviililain 2704 §:ään, johon asianosaiset eivät olleet vedonneet ja joka ei tämän vuoksi kuulunut valituslautakunnan käsittelemään riita-asiaan. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin rikkoi tavaramerkkiasetuksen 76 artiklan 1 kohtaa siltä osin kuin se vetosi kansalliseen oikeuskäytäntöön eli valituksenalaisen tuomion 32 kohdassa mainittuun Corte Suprema di Cassazione 14.6.2007 antamaan tuomioon nro 13912, johon asianosaiset eivät olleet vedonneet ja joka ei tämän vuoksi kuulunut valituslautakunnan käsittelemään riita-asiaan.

Toinen valitusperuste koskee viraston oikeuden tulla kuulluksi loukkaamista sikäli kuin virastolle ei annettu mahdollisuutta lausua menettelyyn ja asiakysmykseen liittyvistä seikoista, jotka koskivat Corte Suprema di Cassazione tuomiota. Jos virastolle olisi annettu tämä mahdollisuus, ei voida sulkea pois sitä, että unionin yleisen tuomioistuin päättely ja päätelmä olisivat olleet erilaiset.

Kolmas valitusperuste koskee tosiseikkojen ilmeistä ristiriitaisuutta ja vääristämistä, mikä vaikutti unionin yleisen tuomioistuimen päättelyyn ja päätelmään. Viraston mukaan unionin yleinen tuomioistuin ymmärsi väärin valituslautakunnan analyysin ja National Lottery Commissionin omat argumentit ja vääristi niitä eikä ymmärtänyt sitä, että valituslautakunta sovelsi Italian lain mukaan asianmukaista oikeudellista perustetta katsoessaan,

että National Lottery Commission ei ollut esittänyt selvitystä siitä, ettei vuoden 1986 sopimukseen liitetyn postileiman päämäärä ollut ratkaiseva.

⁽¹⁾ Yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1)

⁽²⁾ Yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annettu komission asetus (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1)

Kanne 23.11.2012 — Euroopan komissio v. Luxemburgin suurherttuakunta

(Asia C-532/12)

(2013/C 26/70)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: P. Hetsch, O. Beynet ja A. Tokár)

Vastaaja: Luxemburgin suurherttuakunta

Vaatimukset

— On todettava, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut hankintaviranomaisten ja hankintayksiköiden tekemien rakennusurakoita sekä tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta puolustus- ja turvallisuusallalla ja direktiivien 2004/17/EY ja 2004/18/EY muuttamisesta 13.7.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/81/EY ⁽¹⁾ 72 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin täytäntöönpanon edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai koska se ei ole ainakaan ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle

— Luxemburgin suurherttuakunnalle on asetettava SEUT 260 artiklan 3 kohdan nojalla uhkasakko, jonka määrä on 8 320 euroa päivältä siitä päivästä lukien, jolloin tässä asiassa annetaan tuomio

— Luxemburgin suurherttuakunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista oikeutta päättyi 21.8.2011.

⁽¹⁾ EUVL L 216, 20.8.2009, s. 76.